

Marina Herlop, a la recerca de l'esteticisme més pur

?Nanook' és el debut de la pianista, editat pel segell Instrumental Records, de James Rhodes | Ja no queden entrades per al concert d'aquest dijous als Vespres de la UB | Aquesta setmana engega un verkami per finançar un videoclip

Marina Herlop | Pol Rebauque

Marina Herlop és abans pianista que cantant. Després d'una relació intermitent amb les 88 tecles, fa tres anys s'hi va retrobar i, casualitat o destí, ha publicat el seu primer disc. *Nanook* (Instrumental Records, 2016) és la primera referència del segell promogut pel famós pianista britànic **James Rhodes**, deu peces de música experimental que basculen entre les harmonies clàssiques i melodies visceral i intuïtives.

Aquest dijous 9 de març presentarà el debut dins el cicle [Els vespres de la UB](#), al Paraním de la històrica universitat catalana, però ja no queden entrades per al concert. A més, la pianista ha engegat una [campanya de micromecenatge](#) per fer possible el videoclip de la cançó "Heks".

La trajectòria musical de la cantant i pianista de Piera establerta a Barcelona és del tot natural. Va començar a estudiar piano als nou anys, ho va deixar en plena adolescència i cap als vint anys s'hi va retrobar: "Estava fent dues carreres [periodisme i humanitats] a les quals no veia gaire sortida, i tant per tant vaig pensar: 'Fes el que més t'apassiona'. La música és el que més m'havia agradat des de sempre».

Es va tornar a asseure davant el piano i va entrar al Conservatori Professional de Badalona.

Aquest mes de juny acabarà el curs mitjà de piano clàssic i a banda d'estudiar, paral·lelament ha fet una incursió en la composició. «Fa uns cinc anys vaig formar part d'un grup, Viva Vladimir. Vam fer algun concert i són sensacions noves, exposar-te al públic i ensenyar un material propi... És com si se t'obris una nova regió al cervell. Quan ho vaig deixar, aquest nou apartat va quedar buit, i he decidit tornar-lo a omplir. L'única manera, però, ha estat fent les meves pròpies cançons.»

L'anoiencia tenia clar que en un futur tindria un projecte musical. "Més que saber-ho, ho volia, però no sabia com ni quan hi donaria forma», assegura. Per anar en solitari, amb el piano «no podia fer prou música per omplir un concert», i per això va decidir incorporar-hi una nova línia melòdica, la veu.

Les lletres de **Marina Herlop** són només un element més de les seves peces, la importància principal és l'harmonia. «No escolto mai la lletra de les cançons perquè no m'importa, la música és música i la literatura o l'escriptura són una altra cosa. Hi ha gent que ho ajunta i ho fa molt bé, i si es potencien l'una a l'altra, endavant. En el moment tan primigeni en què em trobo ara, no em sento preparada per fer-ho. Amb les paraules sóc molt perfeccionista, em tornaria boja. Però tampoc vull que sigui el meu tret distintiu, perquè no és una cosa que em proposés des del principi.»

De Herlop a Nanook: jocs de paraules

A les seves composicions li agrada jugar amb les paraules, tot i que no tinguin contingut més enllà del seu valor estètic. **Herlop** és l'acrònim d'Hernández López, dos cognoms molt comuns que va substituir a les xarxes socials.

Sense cap pretensió i adoptat com a cognom per als amics, la jove pianista signa així la seva primera referència. I **Nanook** és el nom que li agradaria per al seu futur fill: «Crec que té una sonoritat bonica. Vaig pensar que és la primera cosa que deixo. Fins i tot si em morís almenys això ja ho deixo aquí, és una tonteria però els meus amics podrien escoltar-ho per recordar-me. I està bé, vaig pensar: 'Com que potser no tens cap fill posa-li al disc per si de cas'».

És clar que per a la pianista el nom no fa la cosa, però també s'havia d'enfrontar a posar els títols a les cançons. L'àlbum no té un concepte global més enllà de plasmar el seu retrobament amb la música i el piano. «És una cosa meva, no pot significar el mateix per a una altra persona. Cadascú hi pot posar el significat extramusical que vulgui. Si no, serà música pura, no descriptiva. Només música. Per més que vulguis fer música deslligada del món, hi ha moments en què has de fer referència a les coses reals...»

Així doncs, va haver de batejar les peces d'alguna manera. «Pots posar 1, 2, 3, 4 i 5 a les cançons, però per tradició vaig pensar de posar-hi títols amb paraules, perquè no volia ser tan avorrida. Més de tres títols els vaig decidir quan el disc ja estava gravat, en el moment d'enviar les cançons als meus amics. Alguns me'ls vaig inventar, i per a altres vaig fer traduccions de paraules al danès, que em sembla una llengua molt bonica. De la mateixa manera que vull que la música sigui bonica o tingui un sentit estètic, les paraules de les lletres de les cançons són només paraules que m'agraden, boniques.»

Feta la llei feta la trampa, perquè hi ha una cançó que l'ha batejada «Bange», que vol dir poruc en la llengua nòrdica. «És el primer tema que vaig gravar i li vaig posar aquest nom perquè a l'inici hi havia molta por i inseguretat», recorda.

Vídeo: <http://www.youtube.com/watch?v=mrTtAhDsx14>

Un mètode fortuït

En el terreny compositiu, **Herlop** ha creat el seu propi mètode, a través del qual ha teixit deu peces de vessant clàssic que flueixen per emocions viscerales. «L'atzar hi té molt a veure. Davant del piano, poso la mà en una posició bastant aleatòria dels dits i aleshores sona alguna cosa. Si la

sonoritat m'agrada continuo, i si no, canvio alguna nota. Em ve una idea de tempo al cap i poso música a aquell compàs...»

Però quina ha estat l'evolució? «El procés ha anat canviant sol, abans era més conformista a nivell harmònic i d'estructura. La meva personalitat m'impulsa a ser cada cop més perfeccionista. Escrivint ho sóc molt, fent periodisme l'espai és molt limitat i cada paraula expressa molt. Com que musicalment em sentia més cega, he anat a les palpentes i qualsevol cosa m'estava bé.»

La seva principal línia d'investigació són les harmonies dissonants, per sorprendre l'oient: "Ara que el llenguatge comença a agafar un rodatge, no deixo fer com abans. Tot ha de ser perfecte, i em fa una mica de por perquè et tornes boja, cada acord és una decisió que has de prendre, i especialment ara que estic fent més cançons per a un segon disc que pugui treure. Abans no ho sabia però ara sé què passarà. És la mala sort de fer-ho sola, però també està bé perquè tinc una llibertat absoluta".